

"MỘT TRONG NHIỀU NGUYÊN NHÂN CỦA SỰ THIẾU CẦU NGUYỆN"

*“Sự cầu nguyện
là một dạng thức thăng hoa của tâm lòng
cho nên trở ngại lớn nhất
đối với đời sống cầu nguyện của Cơ Đốc Nhân
chính là sức ỳ của tính xác thịt
trong chính con người của họ!”*

Một trong những câu hỏi cần phải được đặt ra có thể là như thế này: “Vây, điều gì là nguyên nhân của tình trạng thiếu cầu nguyện khá phổ biến? Phải chăng đó là do việc thiếu đức tin?”

Câu trả lời như sau: “Tất nhiên!”. Thế nhưng lại có một câu hỏi khác được nêu lên: “Thế thì điều gì là nguyên nhân của tình trạng thiếu đức tin ấy?”. Khi các môn đồ hỏi Đức Chúa Jê-sus rằng “Sao chúng tôi đuổi quỷ ấy không được?”, câu trả lời của Chúa ngầm ý là “Vi có các ngươi chẳng tin” và Ngài phán tỏ tường hơn rằng “Nếu không cầu nguyện và kiêng ăn, thì chẳng ai đuổi thứ quỷ ấy ra được”¹. Nếu một đời sống không có sự kiêng ăn – tức tách ly với thế gian, và không có sự cầu nguyện – tức gắn chặt với Thiên Thượng, thì đức tin không có chỗ thực hành. Một đời sống như thế chính là một đời sống theo xác thịt chứ không phải là theo Thánh Linh; chính từ một đời sống như thế mà chúng ta tìm thấy được căn nguyên của sự thiếu cầu nguyện là điều đem lại sự bất hạnh cho chúng ta. Khi chúng tôi họp xong, có một người đã nói với tôi như thế này: “Tất cả sự khó khăn là ở chỗ này: Chúng ta muốn cầu nguyện trong Thánh Linh, thế nhưng đồng thời chúng ta lại sống theo xác thịt, bởi vậy cho nên điều chúng ta muốn trở thành điều bất khả thi”.

Nếu có một người bị ốm và mong được chữa lành thì điều cốt yếu là phải tìm biết cho được căn nguyên đích thực của bệnh chúng. Đó luôn luôn là bước thứ nhất của sự hồi phục. Nếu nguyên nhân chính yếu không được tìm ra và nếu sự chú tâm chỉ được hướng đến các nguyên nhân phụ nào đó, hoặc cứ giả định theo những nguyên nhân không thực nào đó, nhất định sự chữa lành không thể nào có được. Theo một cách thế tương tự, điều quan trọng hàng đầu đối với chúng ta là phải nắm bắt cho được một sự nội kiến chân thực về căn nguyên của

¹ Mác 9: 23, 28-29

thảm trạng èo uột và thất bại trong đời sống cầu nguyện của nội tâm, nhiên hậu chúng ta mới mong hồi phục được nội tâm mình thành một miền phước hạnh. Chúng ta hãy cùng nhau cố gắng nhận thực cho được một cách đầy đủ về căn nguyên của điều tai hại ấy.

Kinh Thánh cho chúng ta biết được rằng chỉ có hai khả năng đối với một đời sống Cơ Đốc Nhân: Một là bước đi theo Thánh Linh, hai là sống theo xác thịt². Hai thế lực này không thể nào tương nhượng nhau được. Chính vì thế cho nên điều đã diễn ra là, đối với hầu hết các Cơ Đốc Nhân, dầu họ đã được tái sinh nhờ Đức Thánh Linh và đã tiếp nhận được sự sống của Đức Chúa Trời, nhưng trong cuộc sống thường nhật họ không luôn luôn bước đi theo Thánh Linh mà vẫn cứ còn sống theo xác thịt. Sứ Đồ PhaoLô viết cho các tín hữu ở Galati rằng *“Sao anh em ngu muội dường ấy? Sau khi đã khởi sự nhờ Đức Thánh Linh, nay sao lại cậy xác thịt mà làm cho trọn?”* (Gal. 3:3). Sự hầu việc của họ dựa trên những sự thực hiện bên ngoài của xác thịt. Họ đã không nhận thức được rằng ở đâu có sự ảnh hưởng của xác thịt trên sự hầu việc, ở đó sẽ sớm có sự xuất hiện của tội lỗi.

Sứ Đồ PhaoLô không những chỉ đề cập đến những tội trọng như tà dâm, giết người, say xua,... mà còn đề cập đến cả những tội thường mắc phải trong cuộc sống đời thường như tức giận, xung đột, mâu thuẫn. Sứ Đồ PhaoLô khuyên giục: *“Vậy tôi nói rằng: Hãy bước đi theo Thánh Linh, chớ hề làm trọn những điều ưa muốn của xác thịt... Nếu chúng ta nhờ Thánh Linh mà sống, thì cũng hãy bước theo Thánh Linh vậy”* (Gal. 5:16, 25). Đức Thánh Linh phải được tôn quý chẳng những như là Tác Giả của một đời sống mới mà Ngài cũng còn phải được giữ vai trò của Đấng Lãnh Đạo và Điều Khiển toàn bộ đời sống chúng ta. Bằng chẳng được như thế, chúng ta chẳng qua chỉ là điều mà Sứ Đồ PhaoLô gọi là “xác thịt” mà thôi.

Phần lớn các Cơ Đốc Nhân chỉ có một sự hiểu biết hạn chế về vấn đề này mà thôi. Họ không có được một sự hiểu biết thỏa đáng đối với tính chất tội lỗi và sự bất kính trầm trọng của bản chất xác thịt ấy là điều họ còn chịu lệ thuộc và còn vô tình nộp mình cho nó. *“Vì điều chi Luật Pháp không làm nổi, tại xác thịt làm cho Luật Pháp ra yếu đuối, thì Đức Chúa Trời đã làm rồi: Ngài đã vì có tội lỗi sai chính Con mình lấy xác thịt giống như xác thịt tội lỗi chúng ta, và đã đoán phạt tội lỗi trong xác thịt”* (Rô. 8:3) – trên thập tự giá. *“Vả, những kẻ thuộc về Đức Chúa Jêsus Christ đã đóng đinh xác thịt với tình dục và dâm dục mình trên thập tự giá rồi”* (Gal. 5:24). Những sự thuộc về “xác thịt” không thể nào cải

² Gal. 5:16

thiện hay làm cho nên thánh được. “*Vì sự chăm về xác thịt nghịch với Đức Chúa Trời, bởi nó không phục dưới Luật Pháp Đức Chúa Trời, lại cũng không thể phục được*” (Rô. 8:7). Chẳng còn có một cách nào khác để xử lý với những điều thuộc về “xác thịt” ngoại trừ việc Chúa Cứu Thế Jêsus xử lý với nó trên thập tự giá, treo nó trên thập tự giá. Ấy chính nhờ thế mà chúng ta “*biết rõ rằng người cũ của chúng ta đã bị đóng đinh trên thập tự giá với Ngài, hầu cho thân thể của tội lỗi bị tiêu diệt đi, và chúng ta không phục dưới tội lỗi nữa*” (Rô. 6:6); tức là chúng ta, nhờ đức tin, cũng cùng đóng đinh tính xác thịt của con người cũ trên thập tự giá, và ứng xử với nó mỗi ngày như với một thứ đáng nguyên rủa chi đáng để treo lên thập tự giá cho chết đi mà thôi.

Thật là một điều đáng buồn khi nhận xét thấy không có nhiều Cơ Đốc Nhân suy nghĩ hay nói một cách nghiêm túc về tính chất tội lỗi trầm trọng không dò lường hết được của tính “xác thịt” – “*Tôi biết điều lành chẳng ở trong tôi đâu [tức trong thân xác tôi]*” (Rô. 7:18). Những ai toàn tín về điều ấy tất phải kêu lên rằng “*Tôi cảm biết trong chi thể mình có một luật khác giao chiến với luật trong trí mình, bắt mình phải làm phu tù cho luật của tội lỗi, tức là luật ở trong chi thể tôi vậy. Khốn nạn cho tôi! Ai sẽ cứu tôi thoát khỏi thân thể hay chết này?*” (Rô. 7: 23, 24). Sung sướng thay cho những ai có thể đi tiếp một cách đúng đắn bước đi quyết định để rồi có thể nói lên rằng “*Cảm tạ Đức Chúa Trời, nhờ Đức Chúa Jêsus Christ, là Chúa chúng ta!... Vì luật pháp của Thánh Linh sự sống đã nhờ Đức Chúa Jêsus Christ buông tha tôi khỏi Luật Pháp của sự tội và sự chết*” (Rô. 7: 25; 8: 2).

Cầu mong rằng qua những điều ấy chúng ta sẽ hiểu biết được Sự Định Mạng của Đức Chúa Trời dành cho chúng ta! Tính “xác thịt” của chúng ta phải bị treo trên thập tự giá, còn Đức Thánh Linh thì ngự vào tấm lòng và điều khiển cuộc đời chúng ta.

Sự sống thuộc linh này ít khi được nhận thức hay theo đuổi; tuy nhiên quả đúng là Đức Chúa Trời đã từng hứa và sẽ hoàn thành lời hứa Ngài với những ai, theo mục đích ấy, chịu dâng mình vô điều kiện cho Ngài.

Vậy là chúng ta thấy được cội rễ sâu chắc, tệ hại nhất làm thành căn nguyên của một đời sống thiếu cầu nguyện. Tính “xác thịt” trong chúng ta có thể bảo với chúng ta rằng “cầu nguyện như thế là đủ rồi”, cứ xem như thế là đủ “tôn giáo lắm rồi, “luong tâm ơi thôi cứ ngủ yên đi!”. Tính “xác thịt” không bao giờ muốn mà cũng không sao có đủ sức mạnh cho một sự cầu nguyện nhằm tìm kiếm một sự hiểu biết thân mật với Đức Chúa Trời để rồi thỏa vui trong mối

trong giao với Ngài, để rồi cứ tiếp tục đòi cho có được sức mạnh của Ngài. Do đó, chúng ta phải đi đến một kết luận là tính “xác thịt” phải bị khước từ, phải bị đóng đinh trên thập tự giá.

Những Cơ Đốc Nhân vẫn cứ còn trong tính “xác thịt” vừa không có được khuynh hướng vừa không có được sức mạnh để theo Chúa. Họ tự thỏa mãn dừng lại ở sự cầu nguyện theo thói quen, theo tập quán. Thế nhưng sự vinh quang và điều phước hạnh của một đời sống cầu nguyện riêng tư vẫn cứ là điều chưa được bày tỏ đối với họ cho đến một ngày kia mắt họ được mở ra và họ nhận thức được rằng tính “xác thịt” vốn có khuynh hướng tách ly khỏi Đức Chúa Trời, rằng chính nó là kẻ thù hàng đầu khiến cho sự cầu nguyện đầy quyền năng trở thành điều bất khả thi đối với họ.

“Hãy vui mừng trong sự trông cậy, nhịn nhục trong sự hoạn nạn, bền lòng mà cầu nguyện.” (Rô. 12:12)

(Rev. Đoàn Nhật Tân, Ph. D.)